

[Jens Møller.]

at der bliver gjort noget for at hjælpe disse mindre erhvervsdrivende, der her er tale om.

Spørgsmålet om knallerter: en knallert var oprindeligt en cykel med hjælpemotor, og det er det, hele lovgivningen er lavet for. Senere har de så udviklet sig til at være nogle motoreykellignende køretøjer, som det er uhyre let at ændre ved, så de kan køre betydeligt hurtigere end de 30 km i timen, det er tilladt at køre. Det er rent ud sådan, at mange, der handler med disse motorcykler, samtidig hjemtager de andre dele, der skal skiftes ud, sådan at man nu kan komme til at køre de 60-70-80 km i timen i stedet for de 30, som egentlig er tilladt. Vores tanke er, at vi må dele op mellem dem. De, der egentlig var lovens område, nemlig egentlige cykler med hjælpemotor, den lille mands bil, som man siger, som han kan anvende til arbejde osv., vil vi ikke lægge noget på, men på de andre, hvor der virkelig er tale om en slags motorcykler, hvor det er svært at kontrollere, og som giver politiet et stort arbejde osv., vil det være rimeligt at lægge en vis skat på.

Ministeren nævnte, at udligningsafgiften ikke skulle ændres. Det kan jeg ikke indse er rigtigt. Det er jo sådan, at efterhånden som priserne er steget på både benzin og olie, er beskatningen af benzinen blevet en forholdsvis mindre del af det samlede beløb. Det betyder, at der er sket en væsentlig forskydning mellem de to priser. Forholdet, der lå i sin tid, var jo netop bestemmende for denne afgifts størrelse, og da der er sket en forskydning, er det rimeligt, at man nu letter denne udligningsafgift. I øvrigt kan der også være mange andre mennesker, der har en stor årskørsel foruden taxavognmænd.

Om det skulle være teknisk muligt at dele knallerterne op i de to grupper har jeg naturligvis undersøgt og talt med forskellige sagkyndige om. De mener, det er muligt, endda ret let, men det kan vi jo se på i udvalget. Der kan vi forhåbentlig få nogle flere oplysninger om det.

Socialdemokratiets ordfører nævnte muligheden for nummerplader. Det vil jeg se på med meget stor venlighed. Jeg mener også, det ville være gavnligt, hvis dette forslag kunne forenes med, at disse motoreykellignende cykler også fik nummerplader,

så det blev lettere for politiet at holde styr på dem.

De radikales ordfører nævnte, at det ikke var de økonomiske betragtninger, men registrering, der var det væsentlige. Det er jeg naturligvis fuldstændig enig i. Det helt vigtige er at komme noget af al den ulovlighed til livs, der foregår med disse knallerter. Det er jo ikke rigtigt, som det blev sagt, at det kan politiet klare, for hvis man har læst, hvad fremtrædende politimænd har udtalt sig til pressen om i den senere tid, vil man se, at de i øjeblikket er i den situation, at de ganske enkelt er ved at give op over for disse ting. Derfor er der i høj grad tale om en kriminalitetsbekæmpende hensigt med dette lovforslag.

SF kalder lovforslaget asocialt. Det er vi jo snart vant til fra den kant, at alt bliver kaldt asocialt. Jeg synes, når vi har undtaget de almindelige cykler med hjælpemotor, at det så ikke er asocialt. Det er netop, fordi det skal være socialt i sin hensigt.

Og at det ikke skulle være farligt at ændre knallerterne, så de kan køre stærkere, synes jeg er en helt horribel påstand, når man ved, hvor mange af disse unge mennesker der bliver kvæstet eller dræbt hvert eneste år.

Vi har nu haft 3 lovforslag til behandling, og vi kan ikke sige, de har fået den store tilslutning fra andre partier, snarere tværtimod, men det er for mig kun et bevis for, hvad vi har sagt flere gange før, at der i høj grad er brug for nytænkning i dansk politik og også i dette ting.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Grete Hækkerup):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til skatte- og afgiftsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om påligningen af indkomst- og formueskat til staten. (Komplementarers skattemæssige stilling) [af Glistrup m. fl.].

(Lovforslag nr. 56. Fremsat 20/2 75).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ministeren for skatter og afgifter (Svend Jakobsen):

Det lovforslag om ændring af ligningsloven, som fremskridtspartiet har fremsat, drejer sig om et spørgsmål om komplementarernes skattemæssige stilling. Komplementarerne er som bekendt de fuldt ansvarlige deltagere i kommanditselskaber. De andre deltagere i et kommanditselskab er kommanditisterne, der kun er begrænset ansvarlige, idet de kun hæfter med deres indskud i selskabet.

Kommanditselskabet som sådant er ikke selvstændigt skattepligtigt, som det er tilfældet med aktieselskaber. De enkelte deltagere, komplementarerer som kommanditister, er derimod hver for sig skattepligtige af deres del af overskuddet eller underskuddet i selskabet, i princippet på samme måde som deltagerne i et ansvarligt interessentskab.

Med hensyn til de begrænset ansvarlige kommanditisters adgang til at fradrage et underskud, herunder afskrivninger, er det imidlertid ved en kendelse i januar f. å. af landsskatteretten blevet fastslået, at kommanditisten ikke kan fratække et sådant underskud i videre omfang end svarende til hans hæftelse, altså svarende til hans indskud.

Denne afgørelse fra landsskatteretten foranlediger så det spørgsmål, som fremskridtspartiet her foreslår at der bliver lovgivet om. Forslaget går ud på, at komplementaren skal have adgang til at udnytte det fradrag, som kommanditisten ikke kan få, fordi underskuddet overstiger hans indskud, således at hans kapitalkonto i selskabet bliver negativ.

Der har været skrevet en hel del i de skatteretlige tidsskrifter om den nævnte kendelse fra landsskatteretten og om de mulige konsekvenser af afgørelsen, bl. a. i den i lovforslaget omhandlede relation med hensyn til overførslen af fradragsretten for underskuddet til komplementaren.

I bemærkningerne til lovforslaget henvises da også hertil, bl. a. til en fremstilling af lektor Aage Michelsen. Jeg vil i den anledning gerne sige, at der mellem de skattesagkyndige vist er enighed om, at landsskatteretsafgørelsen med hensyn til kommanditisternes fradragsret for underskud må få

konsekvenser for komplementarens skattemæssige stilling i retning af, at disse så nok i stedet må kunne udnytte det fradrag, kommanditisten ikke kan få, fordi underskuddet overstiger hans hæftelse.

Efter hvad jeg har forstået, er det da også statens ligningsdirektorats opfattelse, at der må være denne konsekvens, i hvert fald hvad angår det egentlige driftsmæssige underskud. I det omfang, det underskudsfradrag, der ikke godkendes hos kommanditisten, beror på afskrivninger, må man derimod nok regne med, at man må nøjes med at anse afskrivningen for ikke foretaget af kommanditisten. Det er jo således, at kommanditisterne selv, helt individuelt, bestemmer, hvorledes de vil udnytte afskrivningsmuligheden på deres anpart i selskabets aktiver.

Hvorledes den nærmere skattemæssige stilling er for såvel komplementarerer som kommanditister, er der i dag ikke udtrykkelige lovregler om. De resultater, man er nået frem til i den nævnte kendelse om begrænsning af kommanditisternes fradragsret for underskud, såvel som det, man må antage er konsekvensen heraf med hensyn til komplementarens skattemæssige stilling til dette underskud, beror på almindelige selskabsretlige og skattemæssige principper.

I den situation synes jeg nok at det ville være lidt mærkeligt, om vi nu giver os til at lovgive om en enkelt side af disse problemer. Jeg vil i øvrigt gerne gøre opmærksom på, at kommanditisten i den omhandlede landsskatteretsafgørelse, efter hvad jeg har fået oplyst, har indbragt afgørelsen for domstolene, hvor sagen nu behandles af landsretten.

I den situation synes jeg at det ville være i særlig grad mærkeligt, om vi nu gav os til at lovgive om en sidevirkning af en landsskatteretsafgørelse, som der endnu ikke er truffet endelig domstolsafgørelse om. Jeg mener ikke, at vi skal lovgive specielt om det spørgsmål, som fremskridtspartiets forslag angår. Ikke fordi jeg mener, at dette forslags indhold ikke stort set skulle være sagligt rigtigt på baggrund af den landsskatteretsafgørelse, der foreligger, men fordi jeg mener, at hvis vi skal til at lovgive på disse områder, som jo nu er ulovbestemte og overladt til afgørelse i retsanvendelsen, så bør vi tage spørgsmålet op på en bredere basis,

[Ministeren for skatter og afgifter.]

således at der i givet fald bliver tale om lovgivning om hele kommanditselskabsforholdet og om den skattemæssige behandling såvel af komplementarer som af kommanditister.

Foreløbig mener jeg, at vi må afvente afgørelsen ved domstolene i den nævnte kommanditistsag. Når denne afgørelse foreligger, er jeg positivt indstillet over for, at hele spørgsmålet om beskatningen af deltagerne i kommanditselskaber — altså såvel kommanditister som komplementarer — tages op til en samlet undersøgelse. Viser det sig herunder, at der er behov for positive lovregler i stedet for, at spørgsmålene overlades til rets anvendelsen, så vil vi i regeringen være rede til lovgivning herom.

Lige her og nu at gennemføre en enkelt lovbestemmelse på dette ret store område, som fremskridtspartiet forestiller sig, det tror jeg ikke er rigtigt.

Kampmann (S):

Jeg skal ikke yderligere forlænge debatten efter ministerens detaljerede redegørelse for regeringens stilling, som vi i den socialdemokratiske gruppe fuldt ud kan tilslutte os. Vi mener ligesom ministeren, at det er betænkeligt blot at tage en enkelt lille facet ud af problemstillingen og så ikke i øvrigt røre ved hele problemstillingen. Men som før nævnt er vi parat til at se positivt på problemet hen ad vejen.

Jens Foged (V):

Ja, jeg kan godt tilslutte mig det af ministeren og den socialdemokratiske ordfører allerede sagte, og jeg skal heller ikke komme med ret mange bemærkninger.

Ordvalget, hvad enten det hedder komplementar eller kommanditist, og hvad de hedder — jeg er lige ved at brække tungen på de forskellige vanskelige ord — gør, at jeg skal afstå fra at komme med ret meget desangående. Vi vil gerne se på det i udvalget, også hvis det skal være en almen betragtning af spørgsmålet.

Må jeg have lov til at sige om bemærkningerne til lovforslaget, at der henvises til en landsskatteretskendelse af 7. januar 1974. Der gøres ikke opmærksom på, at denne landsskatteretskendelse er kærret til landsretten. Det synes jeg egentlig godt at for-

slagsstillerne kunne have gjort. Jeg synes for øvrigt også, at forslagsstillerne i bemærkningerne kunne have gjort sig den ulejlighed at aftrykke landsskatteretskendelsen. Det er ganske urimeligt, at vi, der skal behandle lovforslaget, altså ikke alene ordførerne, men folketingets medlemmer som helhed, skal nøjes med 6 små korte linjer vedrørende et lovforslag, hvor der henvises til noget, som man skal søge andre steder, nogle af tingene endda uden for huset. Det skrift, der henvises til, lektor Aage Michelsens fremstilling i Revisions- og Regnskabsvæsen, søgte jeg her i huset den anden dag. Det eksemplar, som biblioteket havde, var til indbinding, og der var ikke andre steder, hvor man kunne opsøge det. Jeg spurgte kolleger, om de havde det. Det vil sige, at hr. Glistrup mener, at vi skal til at søge efter de artikler, som findes i et eller andet tilfældigt blad, for at finde frem til de ting, som han vil have vi skal behandle her. Det er en helt urimelig behandlingsmåde over for folketinget. Hr. Glistrup har gang på gang over for folketinget talt om urimeligheder, når det var ham selv, det gjaldt. Over for et folketing med 179 medlemmer er det aldeles utilstedeligt i så korte bemærkninger at henvide til noget, der står i et tilfældigt tidsskrift.

Jeg anmoder om, at vi i det mindste for eftertiden får så meget, at vi kan læse også disse uddrag, eller at de befinder sig her i huset, så det er muligt for alle medlemmerne at komme i besiddelse af dem.

Stetter (KF):

Det er ikke første gang, folketinget beskæftiger sig med denne sag. Allerede den 29. marts 1974 stillede jeg i det daværende skatteudvalg et spørgsmål til finansministeren om en belysning af landsskatterettens kendelse af 7. januar set i forhold til gældende lovgivning. Det var ud fra den samme tankegang, som hr. Glistrup nu fremfører, nemlig den, at kendelsen formentlig nødvendiggør eller ønskeliggør en lovbestemmelse om kommanditistens og komplementarens skattemæssige stilling.

Mit ønske om en belysning af forholdene er hidtil ikke blevet imødekommet. Det er oplyst over for mig, når jeg har rykket, at årsagen hertil er, at sagen nu verserer ved domstolene.

[Støtter.]

Jeg kan tilslutte mig den opfattelse, at det er nødvendigt at kende domstolenes endelige stilling til landsskatteretsafgørelsen, før vi begynder at lovgive.

Jeg kan med andre ord give ministerens konklusion min tilslutning.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Vi befinder os jo her på et område, hvor vi må sige, at det nærmer sig det højere skoleridt i skattelovgivning. Der er i hvert fald en ting, der er helt sikkert, at vi her får en hel masse papirusseri. Det kan godt være, at når vi engang er færdige med at gennemgå hele området og domstolene har talt, at vi så skal gennemføre det papirusseri. Men jeg er enig med ministeren og flere af de øvrige ordførere, at det er for tidligt at gøre det nu.

Ømann (SF):

Nej, dette her er såmænd ikke det højere skoleridt, det er en sag, der spiller en overordentlig overordnet betydning for mange højtgagerede lønmodtageres skatteforhold. Det drejer sig om hele affæren omkring trusserederierne, omkring kommanditselskaberne, som ikke begrænser sig til rederivirksomhed, men som nu breder sin virksomhed ud over hele erhvervsfeltet. Det er en stor sag.

Jeg mener, at denne kommanditselskabsform, som er vokset frem af den kapitalistiske jungle uden at være lovruleret på nogen måde, kunne vi i og for sig godt tage livet af. Vi har nu ud over en regulering af aktieselskaberne fået et nyt skud på stammen, der hedder anpartsselskaber. Skulle valget derefter ikke være tilstrækkelig bredt, så har vi interessentskaber, men dér ved vi, hvordan reglerne er, for de er som for enkeltpersoner. Det er simpelt, og det er regulært.

Men denne skifting, der hedder kommanditselskaber, er der ingen der ved hvad er. Det er jo klart, at det skal volde problemer, når disse kommanditselskaber pludselig fra ubemærketheden vokser op til at blive noget vældigt, noget aktuelt og noget, som trænger til lovgivningsregler.

Der kan ikke lovgives isoleret og i denne situation på det område, som forslaget omfatter. Jeg synes heller ikke, det er en rimelig tendens, forslaget har, med djævlens

vold og magt at sige, at underskud skal komme til fradrag et eller andet sted. Hvorfor skal det det?

Jeg er enig med finansministeren i hans ord. Jeg ved ikke, hvor meget finansministeren vil gøre ved det, når han siger, at hele selskabsområdet i skatteretlig belysning trænger til en gennemgang og en undersøgelse.

Der er et andet felt, som kan nævnes i denne forbindelse, og det er enkeltmandsfirmaernes overgang til aktieselskaber. Det giver anledning til en masse fiduser og en masse sager, hvor man i virkeligheden både fra revisorerens side og fra skattemyndighedernes side befinder sig på gyngende grund. Dette kunne der med rette lovgives om, således at man undgår, at mange hæderlige, jeg understreger hæderlige, advokater og revisorer af deres klienter tvinges ind i nogle dispositioner, som mildest talt brækker deres tillidsforhold til det skattevesen, som de ellers har haft et godt samarbejde med til gavn for både klienterne, for dem selv og for skattevesenet. Der er i virkeligheden et meget stort behov for at tage hele dette felt op.

Arne Bjerregaard (KrF):

Om den nævnte landsskatteretsafgørelse er i overensstemmelse med lovgivningen, kan man måske betvivle, men eftersom sagen er sendt til domsafgørelse, må jeg sige, at vi i al fald fra vort parti vil afvente denne afgørelse.

I øvrigt vil vi gerne være med til at få mere kendskab til de transaktioner, der foregår på nævnte område, og være med til at lave en lovgivning, som er i overensstemmelse med det, der ønskes inden for disse selskaber, som vi har givet tilladelse til.

Ordføreren for forslagsstillerne (Glåstrup) (FP):

De indvendinger, som er fremført mod forslaget, gik jo igen fra ministerens indlæg. Der var to synspunkter, som skulle tale for, at vi skulle udsætte behandlingen af denne sag her.

Det første var, at landsskatteretsafgørelsen i øjeblikket er under behandling ved domstolene, og der kan måske gå nogle måneder, måske nogle år, før de har truffet afgørelsen. Man kan selvfølgelig overveje, om

[Flistrup.]

det skal medføre, at man ikke skal lovgive i de år, der kan hengå. Som hr. Ømann nævnte, er det noget, der har praktisk betydning i et væld af tilfælde, hvor man jo ikke fra skattemyndighedernes side indtager den samme tilbageholdende holdning som skatteministeren, når der er tale om kommanditisternes forhold. Kommanditister behandler man i stor udstrækning ude over landet på den måde, at man nægter dem fradrag ud fra landsskatteretskendelsen, uanset at den nu er under behandling ved domstolene. Men når skattevæsenets holdning er den over for kommanditisterne, så må man logisk sørge for, at der bliver en modsvarende behandling af komplementaren. Det er aldeles utilstedeligt, at et under-skud sådan skal forsvinde fuldstændig ud i den blå luft, som det gør efter den praksis, der er i øjeblikket. Der er ingen konsekvens i skatteministerens holdning, at man bare skal forfølge kommanditisterne og så sige: komplementarerne kan man ikke gøre noget ved, for sagen er under behandling i øjeblikket ved domstolene.

Den anden hovedlinje i indvendingerne, der kom frem, først fra skatteministerens side, var følgende: skatteministeren gør helt rigtigt opmærksom på, at området med kommanditselskaber hidtil i dansk selskabsret og i dansk skatteret stort set har været ulovbestemt, og så siger skatteministeren: hvis man skal optage dette forslag på en halv snes linjer til behandling, så kan det ikke være nok bare at tage det punkt op, så skal man til at kulegrave hele området. Skatteministeren ved jo så udmærket, hvad der vil ske, hvis man skal til at kulegrave hele det område. Så kommer der yderligere til at gå 10, 15, 20, 25 år, hvor uretfærdighederne kan få lov til at blomstre. Derfor kan det ikke være nogen god idé at sige, at fordi man måske vil lave en stor, omfattende lovgivning, så skal man ikke hjælpe de mennesker, der i øjeblikket bliver så uretfærdigt behandlet, som tilfældet er.

Nu er det i og for sig fremskridtspartiets synspunkt, at vi skal bevare dansk rets traditionelle syn på disse ting, at vi stort set ikke skal til at lovgive, men lige på dette enkeltområde har der altså vist sig et behov for lovgivning, fordi der simpelt hen skal gives et direktiv til ligningsmyndighederne.

Det, der i øjeblikket sker, er følgende: når man har et selskab, hvor der måske er 50 kommanditister og en enkelt komplementar, og ligningsmyndighederne i Brøndbyerne, eller hvor det er, man først opdager det, mener, at her er noget, der kan gøres indsigelse mod overensstemmende med landsskatteretskendelsen, ja, så behandler Brøndbyerne sagen for den mand, der bor i Brøndbyerne, og så skriver man 49 breve ud til de kommuner, hvor de andre kommanditister bor, og siger: nu skal I også slås oven i hovedet. Men man skriver ikke brev nr. 50 til den kommune, hvor komplementaren bor, og siger: nu skal komplementaren til gengæld sørge for også at få sine forhold bragt i orden, for dér går det til den anden side med skatteberegningen. Det er denne holdning fra skattemyndighederne, der er så fundamentalt skæv gang efter gang; skattemyndighederne opfatter sig ikke som myndigheder, der skal administrere loven ligeligt i forhold til borgerne, men som nogle, der er parter i en sag. Dér, hvor der kan holes et provenu ind, dér farer man løs, men dér, hvor menneskene er ved at tabe, dér er man ikke nær så ivrige efter at ile folk til hjælp. På baggrund af den holdning vil vi være tjent med simpelt hen at fastsætte ganske klart lovgivningsmæssigt, at ligningsmyndighederne ikke skal kunne slippe uden om at underrette komplementaren. Det er en embedsforbrydelse at optræde på den måde, som ligningsmyndighederne optræder i øjeblikket. Det vil man opnå at få fastslået ved at give en lov af det indhold, som der er tale om her.

Man vil tillige opnå, at myndighederne ikke kan henvise komplementaren til, at han skal bare sørge for at få sine fradrag, for hvis komplementaren sidder i Holstebro, kan han jo ikke vide, hvilket resultat ligningsmyndigheden i Brøndbyerne er kommet til på basis af de afskrivninger, som kommanditisten derude har foretaget. Derfor er det nødvendigt, at ligningsmyndigheden kommer ind. Derfor kan denne lovregel stå alene, og derfor er der behov for den. Ministerens begrundelser for at skyde den ud er i hvert fald ikke saglige indvendinger. Nogle kan ikke lide jøder, og nogle kan ikke lide andre menneskegrupper; måske hører ministeren til et parti, der ikke kan lide komplementarer — men der

[Glistrup.]

kan ikke være nogen saglige grunde til ministerens indvendinger. Det er en forskelsbehandling, hvis man simpelt hen vil skyde lovgivning af denne art ud i en ganske og aldeles uvis fremtid.

Mere sympati end for ministerens indvendinger havde jeg i og for sig for den indvending, som hr. Jens Foged kom med. Hr. Jens Foged har jo så evig ret i, at vi sidder her for at hjælpe og bistå hinanden og ikke for at gøre tingene til kryds og tværs-opgaver og besværligheder med at skulle rende rundt i byen efter bøger, der er til bogbinderen og lignende ting. Jeg vil i og for sig også mene, at hr. Jens Foged, i hvert tilfælde når det gælder mere almindelige, generelle lovforslag, har så fuldstændig ret i, at man ikke kan tillade sig at komme med bemærkninger som dem, vi har givet til dette forslag. Når vi har fundet det forsvarligt at gøre det, så er det, fordi vi er gået ud fra, at forslaget — overensstemmende med det, hr. Jens Foged også selv antydede, at de fleste af de 179 folketingsmedlemmer må slå sløjfer på tungen, når de skal til at tale om kommanditisterne og komplementarerne — reelt kun ville interessere en meget snæver kreds, og den kreds, det ville interessere, var efter vor vurdering fuldstændig inde i den problemstilling, fordi hr. Stetter jo trak netop problemerne omkring landsskatteretskendelsen af 7. januar 1974 så stærkt frem under skatteforhandlingerne sidste forår. Derfor fandt vi det altså tilstedeligt i dette tilfælde med et forslag, der havde så specielt anvendelsesområde, at følge den teknik. Men vi må blankt give hr. Jens Foged ret i, at almindeligvis vil det ikke være en anstændig måde at skrive bemærkninger på, og vi beklager, at vi ikke har taget de rigtige forudsætninger med, men er gået ud fra, at de, der kommer til at beskæftige sig med dette, er hjemmevant i landsskatterettens kendelser og Michelsens fremstilling. Undskyld, hr. Jens Foged.

Ømann (SF):

Så vidt jeg erindrer, sagde hr. Glistrup, at det var en forbrydelse af skattemyndighederne ikke at sende meddelelse til komplementaren. Jeg vil nærmere sige, det er en forbrydelse af dette folketing, at vi tillader, at man fortsat kører med en selskabsform af

denne art, som vækker så megen tvivl i skattelovgivningen og giver anledning til så mange konflikter. Det er jo det, det drejer sig om. Det er i og for sig en ejendommelig selskabsform. Først slutter man nært og intimt en kontrakt om, hvad man indskyder som kommanditist som en slags halvpassiv kapital, og hvad komplementaren så kommer med, og derefter tillader skattelovgivningen, at hver af parterne, hvor mange der end måtte være — og der kan jo være mange i de moderne kommanditselskaber — kan opføre sig fuldstændig, som de vil, og dermed forandre kapitalbalancen i selskabet gennem de afskrivninger, som de selv foretager. Det er dog en umulig ordning.

I stedet for at lappe på det ved et eller andet retfærdighedssynspunkt om, at komplementaren nu skal godeskrives et eller andet underskud, så synes jeg hellere, man skulle tage konsekvensen og drive en politik til gavn for erhvervslivet, der går ud på, at man skal have klarere selskabsformer, ikke alene for erhvervslivets parter, men også over for befolkningen; det vil erhvervslivet i det længere løb være bedst tjent med. Det vil også hr. Glistrup være bedst tjent med.

Jens Foged (V):

Jeg takker naturligvis for den uforbeholdne undskyldning. Når jeg alligevel tager ordet, så er det for at sige, at det er jo ikke nok, at ordførerne, der interesserer sig for et skatteteknisk spørgsmål, ved noget om det. Det skal også være sådan, når man diskuterer det oppe i grupperne, at lovforslaget forstås af de personer, man ønsker et godt råd af — og eventuelt et incitament til at følge sagen op, også positivt. Det ville være gavnligt for sagen, om den var lidt mere alment kendt. Jeg takker.

Ministeren for skatter og afgifter (Svend Jakobsen):

Jeg tager kun ordet for at sige, at jeg er uenig i hr. Glistrups karakteristik af de skattelignende myndigheder.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Grete Hækkerup):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til skatte- og afgiftsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ophevelse af lov om bunden opsparing [af Glistrup m. fl.].

(Lovforslag nr. 57. Fremsat 20/2 75).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ministeren for skatter og afgifter (Svend Jakobsen):

Vi står her igen med et af disse lovforslag af 1-1½ linjes længde. Jeg skal gøre mine bemærkninger lige så korte ved behandlingen af dette lovforslag. Jeg skal meddele, at regeringen må afvise forslaget om ophevelse af den bundne opsparing.

Kampmann (S):

Jeg kan gøre det næsten lige så kort, for det drejer sig jo om et af hr. Glistrups efterhånden sædvanlige demonstrationsforslag.

Da jeg så forslaget, faldt den tanke mig egentlig ind, at man burde aftegne, hvis ellers det var muligt, en søjle på væggen her i folketingssalen, som simpelt hen angav, hvor meget hr. Glistrups forslag ville koste i skatteprovenu, hvis de mod al forventning skulle gennemføres. I løbet af ca. 1 uge er det jo lykkedes hr. Glistrup at fremkomme med forslag, som vil koste det offentlige i hvert fald ca. 15 mia kr. Først var der 12 mia kr. ved forhøjelse af den skattefri bundgrænse, så var der 600 mill. kr. fra ophevelsen af kapitalvindingsskatten, så var der ca. 100 mill. kr. for lavere lejeværdi. Nu forstår jeg også, at vægtafgiften skal bortfalde, og yderligere er der altså knap 1 mia kr. ved at opheve loven om den bundne opsparing. Vi har rundet de 15 mia kr., og jeg går ud fra, at søjlen skal forlænges, når vi ser lovforslagene i næste uge.

Jens Foged (V):

Jeg kan kun meddele, at venstre kan tilslutte sig ministerens stilling til forslaget.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Da venstre og socialdemokraterne gennemførte loven om bunden opsparing, var det et dårligt gennemtænkt lovforslag, som aldrig burde være vedtaget. Nu forekommer det mig, at hr. Glistrup i aften prøver på at overgå venstre og socialdemokratiet ved at fremsætte et lovforslag om at ophæve bunden opsparing på et tidspunkt, hvor loven har udspillet sin rolle. Den bundne opsparing er indbetalt, og det vil virke omtrent lige så godt nu for dansk økonomi at lade den udbetale, som det virkede dengang, den blev indbetalt. Vi er modstandere af forslaget.

Stetter (KF):

Den konservative gruppe stemte i sin tid mod indførelse af denne lovgivning, som vi fandt og finder aldeles forfejlet. Vi kan støtte forslaget om at ophæve lov om bunden opsparing.

Ømann (SF):

Vi stemte i sin tid imod forslaget. Vi har regelret fremsat forslag om at ophæve denne lovgivning, men vel at mærke på et tidspunkt, førend lovgivningen havde fået lov til at udøve sine skadelige virkninger. For den var jo en fejltagelse. Den gennemførte en stramning på et tidspunkt, da man skulle have gjort det modsatte.

Men derfra og så til at sige, at nu skal den bundne opsparing ophæves, og nu skal disse 1,2 mia kr., som man husker at provenuet var på, væltes ud i omsætningen med den effekt, at man så skal skaffe disse 1,2 mia kr. på anden vis, med den effekt, at man ikke ved, hvordan de bliver anvendt på varer, der belaster betalingsbalancen, og på indenlandske varer, ja, dér er der i virkeligheden et langt, langt skridt, og det er så langt, at det er jeg ikke parat til at tage.

Når man ser, hvordan man skændes om nedskæring af sociale udgifter i disse dage, hvordan man vil nedskære børnetilskudene, så synes jeg nok, hvis man vejer det mod nu at frigive den bundne opsparing, at man må være imod dette forslag.

Derimod havde jeg da ikke noget imod, at